

Sygn. akt I CSK 40/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Województwa (...)

przeciwko J. D. i S. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód – Województwo (...) złożyło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 marca 2016 r., w którym oddalono apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 października 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo strony powodowej o zwrot nakładów na nieruchomości, położoną w Z..

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia przepisów postępowania i przepisów prawa procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (pkt A i B skargi kasacyjnej). Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując obszernie uzasadnienie zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej oraz zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a także treść odpowiedzi na skargę (s. 795 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób bowiem przekonywająco twierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu nakładów na nieruchomości.

Powód domagał się zwrotu nakładów dokonanych przez jego poprzednika prawnego i przez niego na nieruchomości na podstawie art. 226 § 1 k.c. Skoro z ustaleń faktycznych wynika, że Skarb Państwa był posiadaczem nieruchomości w złej wierze, może żądać nakładów określonych w art. 226 § 2 k.c. Sytuacja taka w sposób zasadniczy określała postępowanie dowodowe w danej sprawie (s. 21 i nast. uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ustalono także, że z racji podniesienia zarzutu przedawnienia w świetle art. 229 k.c. żądania powoda dotyczące nakładów dokonanych przed dniem 9 stycznia 2004 r. nie może być uwzględnione (s. 27-28 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) a powód powinien był udowodnić zgodnie z art. 226 § 1 k.c. fakt poczynienia nakładów koniecznych (w okresie od dnia 9 stycznia 2004 r. do dnia 28 stycznia 2006 r.) i także to, że nie

znalazły one pokrycia w uzyskanych korzyściach. W odniesieniu do nakładów dokonanych po dniu 28 stycznia 2006 r. powód mógł żądać już jedynie nakładów koniecznych i tylko o tyle, o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie kosztem powoda.

Z ustaleń faktycznych i wywodów Sadu Apelacyjnego wynika, że powód nie przedstawił odpowiednich dowodów na wspomniane fakty we wskazanych dwóch okresach władania nieruchomością (s. 28 i n. uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny prawidłowo ocenił wartość dowodową przyjętego operatu szacunkowego z 21 stycznia 2012 r. Sąd wyjaśnił też, dlaczego wnioskowany przez powoda dowód opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości (jeszcze w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji) nie prowadziłby na pewno do wyjaśnienia okoliczności dotyczących poniesienia nakładów koniecznych, określonych szczegółowo na s. 31-32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (przed i po dniu 28 stycznia 2006 r.). W tej sytuacji niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy nie można uznać za uchybienie, które czyni złożoną skargę za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy jednocześnie podkreślić znacznie rozszerzony przez skarżącego przedmiot takiej, ewentualnej opinii w relacji do samego przedmiotu postępowania, skoro został on wyraźnie sprecyzowany treścią art. 226 k.c.

Należy także wyjaśnić, że sam fakt „niezaprzeczania w sposób jednoznaczny żądaniu pozwu o zwrot nakładów”, nie świadczy o uznaniu powództwa co do zasady, skoro powoda obciąża ciężar wykazania przesłanek jego żądania, opartego o postanowienia art. 226 k.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 2, 10 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804, ze zm. Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

